

Без малярства не уявляю свого життя.

Цікаві особистості - Максимчук Сергій

З 2002 року в управлінні соцрозвитку ВП РАЕС працює досить неординарна й шанована в нашому місті людина, самобутній художник Сергій Ігорович Максимчук. До того він, уродженець села Вовчецьк (Волинь), певний час трудився у БУ-2 та в УБ РАЕС, де, не облишаючи пензля, здійснював різноманітні художньо-оформлювальні роботи. Художнім оформленням приміщень наш земляк займається й зараз, працюючи на спорткомплексі. А ще, маючи вільну хвилину, малює. До того ж, як багато хто визнає, малює досить непогано.

Як результат успіху - десять персональних виставок картин Сергія Ігоровича, зокрема в Луцьку, Рівному, Маневичах, Києві, Кузнецовську. Чимало його робіт є в музеях краю (Маневичі, Рівне, Спілка художників у Луцьку) та в приватних колекціях мешканців України, Росії, Польщі, Німеччини, США, Франції. У 2012-му митцю присвоєно звання «Почесний громадянин Кузнецовська» - як автору герба та прапора нашого міста.

Але серйозні успіхи та визнання, зізнається художник, далися не зразу. Як пригадує, вперше відчув нестримну тягу до малювання ще в школі. Малював скрізь і на всьому. А згодом, завваживши здібності хлопця, директор забирав його навіть з уроків і відправляв оформляти то кабінет з автосправи, то різноманітні стенди численних шкільних класів, то посилав допомагати оформлювачам сільського клубу. Навіть перебуваючи у війську (1978- 1980 роки), як висловився наш земляк, вдень він був солдатом, а вночі, відсторонившись від інших, ставав художником.

Час ішов. Під впливом обставин та більш зрілого світосприйняття твори молодого митця з часом ставали все зрілішими й наповнювались глибшим змістом. Вже мало хто проходив повз творіння Сергія Ігоровича байдуже. Й коли він повернувся з війська і порівняв написане до армії й пізніше, то, як зізнається, багато якими роботами був розчарований. Збагнувши, що творча особистість доти й живе, поки самовдосконалюється - ледь не всі їх зібрав у жмуток і безжально спалив. Після того настала пора гарячкового пошуку нових видів та форм творення.

В основі створених С. Максимчуком у останні роки картин простежуються здебільшого тутешні краєвиди, є пейзажні полотна, ліричні етюди та філософського плану замальовки. Художник принципово не малює портрети. Як говорить, уникає переносити чийсь зображення на полотно, оскільки й насправді вважає, що втручаючись у тонку сферу (скажімо при намаганні зафіксувати стан душі) - комусь із них можна нашкодити.

Як розповів митець, науку творення основ малюнку він почерпнув у свого, нині вже покійного шкільного вчителя з малювання Григорія Ричука, але живопису вчився й далі продовжує вчитися сам. Вражає й феноменальна пам'ять

художника. Говорить, що ніколи з мольбертом не йде на природу, оскільки, раз глянувши, ледь не на генному рівні запам'ятовує красоти рідного краю, які потім постають в його уяві й пізніше виливаються в сюжети прекрасних картин. Найкращими своїми творіннями С.Максимчук називає картину зимового пейзажу «Дерева в снігу», філософську роботу «Благодать» та картину «Рання весна» 2002 року. Митець любить зиму, оскільки, як зізнається, йому в ту пору найкраще твориться. І все ж чи не найбільшою його гордістю є сім'я. Це дві доньки, Олеся та Оксана, які теж пов'язали свої долі із творчістю, працюють у Луцьку дизайнерами, та син Сергій - студент КПІ, профіль навчання - електромеханіка й робототехніка. Та дружина Катерина Антонівна, яка працює медсестрою в реанімаційному відділенні нашої медсанчастини. Саме їх успіхи приносять митцю відмінний настрій і спонукають до написання прекрасних, з життєдайною енергетикою, позитивних полотен, які без перебільшення уславлюють і наш край.

Іван СИДОРЧИК